Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 143. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 1-го СЕРПНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, AUGUST 1, 1981 No. 143. VOL. LXXXVIII

Владика Мстислав відвідав УНСоюз і В-во „Свобода"

Недавно загостили до Головної Канцелярії УНСоюзу Митрополит Української Православної Церкви Владика Мстислав і голова Консисторії УПЦ в Америці о. протипресвітер Степан Біляк та перевели дружні розмови про церковні та громадські справи з приявними тоді в Головній Канцелярії членами Головного Екзекутивного Комітету: головним секретарем Володимиром Сохaном, головним касиром Уляною Дячук та головним організатором Василем Оріховським. На світлині сидять (зліва): голова Консисторії УПЦ о. протопресвітер Степан Біляк, Митрополит УПЦ Владика Мстислав і головний касир Уляна Дячук; стоять головний організатор Василь Оріховський і головний секретар Володимир Сохан.

В довіднику про авторів названо сенатора П. Юзика

Дітройт, Мич. — В найновішому виданні довідника „Сучасні Автори", том 101, який видано тут видавництвом Gale Research Company, поміщена повна біографія сенатора Павла Юзика з Вінніпеґу — Отави, Канада. З 1,300 визначних авторів, поданих у цьому томі, він — єдиний українець, і це вже 21-ша довідкова книга, яка подає прізвище і всі інші дані про українського сенатора.

Колишній учитель публічних і середніх шкіл у Саскачевані, колишній професор історії Східньої Европи, Росії і СССР, і предмету канадсько-совєтських відносин в Манітобському і Оттавському університетах, він посідає дипломи бакалявра, маґістра і докторат права з Саскачеванського університету та докторат з філософії з Міннесотського університету. Сенатор П. Юзик є автором кількох книжок і багатьох статтей і есеїв на теми українських поселень в Канаді та про політику багатокультурности, яку введено в Канаді і „батьком" якої він рахується.

Серед біографічних даних вичислено імпозантний ряд всіх постів і позицій, які сенатор посідав колись і посідає тепер, його великий внесок у працю різних парляментарних комісій і комітетів, його працю як канадського делеґата до Об'єднаних націй, Північно Атлантійської Асамблеї, його участь у Београдській і Мадридській конференціях.

Про книжку сен. Юзика „A Statistical Compendium of the Ukrainians in Canada. написано у довіднику, що це „перша книжка такого характеру серед будь-якої етнічної групи в Канаді; це є повна статистична студія всіх аспектів життя і активности 700,000 українців-канадців. Це є його коронна праця".

В Америці

В АМЕРИЦІ НЕРАДО підприємства виявляють висоту платень своїх працівників ані самим службовцям, ані іншим зацікавленим, — виявило опитування, яке провела одна фірма менеджемнту й консультації серед 248 великих підприємств. З них тільки 38 відсотків виявляють даному працівникові, скільки він може дістати за свою працю „від" і „до", інші про це взагалі не дискутують. „Працівники не розумітимуть складности керування заробітними платнями", — твердять опитувані фірми, що в ніякому разі не дискутують про рівні платень ні з ким із працюючих. Найлегше довідатися, - виявило опитування, - скільки дістають керівники й менеджери на високих позиціях, рідше — на середніх, але про найнижчі й низькі платні працедавці не говорять, щоб „не порушити правила про довірочність" для осіб, що одержують ці низькі суми.

ВЖЕ ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ, рік у рік у Пітсбурзі, Пенсильванія, відбуваються „Народні Фестивалі" з найрізноманітнішою програмою, що скерована на плекання етнічної спадщини багатьох етнічних груп цього міста, що їх тут налічується аж 25. Але з членів-основників, які безперебійно від самого початку беруть участь у цих фестивалях, є всього сім груп, у тому числі одна з найактивніших — українська група. Інші народи це болгари, хорвати, греки, ливанці, литовці і шотлянці.

РОБЕРТ МОЗЕС, відомий будівничий Ню Йорку, на конті якого є багато мостів і шосейних супер-шляхів Ню Йорку й околиць, майже всі парки, а до того — будівлі Лінкольн Центру й Об'єднаних Націй, та безліч іншого подібного, включно з пляжею Джовнс Біч, помер у Вест Айлипі, Лонг Айленд, на 93-му році життя. Цей „візард" будівничий помер у середу, 29-го липня. Р.Мозес був жидівської віри, але не практикував її. Роберта Мозеса вважають також „великим расистом", бо він був проти чорних нюйоркчан, що доходило до смішного: будуючи дороги до Джовнс Біч, наприклад, щоб стримати чорних від вживання тієї пляжі, він наказав будувати низькі мости над „супергайвеями", щоб тими дорогами не могли проїжджати автобуси, а тільки особові авта, коли в тих часах лише незначна кількість чорних родин мали автомобілі. Будував Р.Мозес і поза Ню Йорком, наприклад — відомий морський шлях св.Лаврентія, систему доріг коло Ніяґари, Нюйоркську Світову Виставку та стадіон. За свою довгу 44-річну працю він від 1924 року до 1968 року побудував різних проєктів на суму 27 більйонів дол., якщо перевести ті кошти на сьогоднішні.

СОБОРНЕ ПОСЛАННЯ
ІЄРАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПОМІСНОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Всечесним і Преподобним Отцям Духовним Преподобному Чернецтву й Боголюбивим вірним Української Помісної Католицької Церкви

Мир у Господі й архиєрейське благословення!

Дорогі в Христі Браття і Сестри!

У рамцях наших приготувань до врочистого відзначення Ювілею 1000-річчя Хрищення Руси-України хочемо разом з вами застановитися над важливими завданнями християнської родини для відновлення людської спільноти.

Божественна місія родини

Вселенський II Ватиканський Собор говорить окремо про родину й каже, що „сам Бог дав родині місію бути першою живою клітиною людської спільноти" (Апост, мирян, 11). Знаємо зі св. Письма, що зараз після сотворення Адама і Єви Бог сказав до них: „Так то полишає чоловік свого батька й матір і пристає до своєї жінки, і стануть вони одним тілом" (Кн. Буття, 2,24). „Будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядковуйте її собі" (Кн. Буття, 1,28).

Сам Творець хотів, щоб родина була тою першою й основною клітиною, з якої мали постати й розвинутись народи світу. Через Родину Він започаткував історію людства на землі і через родину Він бажав злучити зі собою людину на віки в небі, за посередництвом свого Єдиного Сина, який прийняв людське тіло з Пречистої Діви Марії й став членом Святої Родини.

Родина, як перше джерело людського життя, є також першою його школою. Від неї, отже, в першій мірі залежить, якою буде і як буде розвиватися людська спільнота, і з якими членами Христової Церкви буде співдіяти Святий Дух у формуванні Божого Царства на землі. Вона має в собі силу обновити лице землі, але вона може також стати причиною занепаду.

2. Якою повинна бути родина, щоб сповнити цю свою місію?

Щоб сповнити цю свою божественну місію, родина має жити згідно з волею Небесного Творця, який, — як навчає той самий II Ватиканський Собор, — встановив подружжя початком і основою людської спільноти та зробив його своїм великим Таїнством у Христі й у Церкві (пор. Єф., 5,32).

Християнська родина, освячена святим Таїнством подружжя, в якому любов Бога, Церкви й народу є найвищим законом, в якому дитина вважається найбільшим Божим даром для батьків, а через них — для Церкви й для народу, в якому родичі — батьки в єдності, любові й згоді стараються бути повновартісними членами Христової Церкви й свого народу та виховати своїх дітей у такому самому дусі, є тим джерелом, в якому постійно відроджується релігійне й національне життя народу. В такій родині можуть зроджуватися все нові християнські ідеали, в такій родині можуть формуватися нові творчі одиниці, з такої родини звичайно виходять за Божим покликом нові священичі й чернечі покликання. В християнській родині є зібрані ті Божі і людські сили, які будують Боже царство на землі й запевнюють духовий поступ народів.

3. Два найважливіші завдання християнської родини в сьогоднішніх часах

Першим з цих завдань є повне усвідомлення християнської родини про свої права й належна їхня оборона.

Щоб християнська родина могла належно виповнити свої завдання в сьогоднішньому світі, християнські подруги повинні, — як навчає II Ватиканський Собор, — „показати і доказати своїм життям нерозривність і святість подружнього життя; мужньо обстоювати право й обов'язок, з природи даний батькам і опікунам — по-християнськи виховувати дітей; обороняти гідність і законну автономію родини" (Апост. мирян, ч. 11). Батьки повинні співпрацювати з усіма людьми доброї волі над тим, щоб цивільне законодавство ці права зберігало; щоб мешканеві потреби родин, виховання дітей, заробіток і праця, соціяльне забезпеченя і податки були пильно і справедливо державними правліннями реґульовані на користь і добро родини.

Наші духовні Отці, всі наші парафії, організації й установи повинні поставити цю проблему як одну з головних точок своєї програми праці. Це треба б зробити вже тепер, коли Світовий Конґрес Вільних Українців проголосив Декаду Української Родини й коли ціла українська спільнота мала б звернути свою окрему увагу на духове й матеріяльне добро нашої української родини за вказівками Синоду Єпископів Католицької Церкви в грудні 1980 року.

Другим важним завданням нашої української родини сьогодні є питання початкового релігійного виховання дітей у родині. Це великий і святий обов'язок таки самих батьків і ніхто не може їх вповні в цьому заступити, Тільки батько, а зокрема мати, є тими Божими післанцями, що, давши життя дитині, є постійними свідками й активними учасниками перших проявів її свідомости й її духових контактів зі зовнішнім світом, з добром і злом, з правдою і неправдою, з людьми й з Богом. Вони є її першими учителями і від них дитина починає вчитися або добра, або зла. А зла вона від них може навчитися, коли вони не говорять їй про Бога, Ісуса Христа, Матір Божу, про молитву, про любов. Брак добрих вказівок і поучень витворює в душі дитини порожнечу, яку легко заповняє всяке зло. Церква і школа можуть і мають батькам допомогти в цьому їхньому важливому завданні, але батьків не може ніхто вповні заступити.

Другий Ватиканський Собор про те гарно і ясно говорить і вчить: „Тому що батьки дали своїм

(Закінчення на стор. 4)

Бані-Садр стримітиме до демократизації Ірану

Париж, Франція. — До Франції зовсім несподівано прибув прямо з Теграну колишній президент Ірану, пошукуваний іранською поліцією, Абольгассан Бані-Садр.

Літак, на якому прибув Бані-Садр приземлився на військовому летовищі Евре біля Парижу у середу 29-го липня, в год. 4,30 вранці. Літак нелегально захопили на іранському головному летовищі іранські військові пілоти, які приготовили його до далекого лету, інші опанували інструменти на контрольній вежі тегранського летовища.

Пілотував полковник іранського військового летунства Моезі Беґзад у товаристві ще декількох військових летунів.

Бані Садр зложив заяву представникам преси, в якій він сказав, що незабаром повернеться до Ірану, коли там наступить зміна влади і на місце реакціонерів прийдуть демократи. Представник французького уряду звернув Бані Садрові увагу, що така його заява є зломанням формального зобов'язання перед французьким урядом, що він не буде вести політичної діяльности на терені Франції і у зв'язку з тим Бані Садр відкликав заповіджену на пізнішу пору дня пресову конференцію.

В товатистві Бані Садра перебуває Массуд Раджаві, головний провідник революційної організації Муджагедін-і-Хальк, який також прибув до Парижу, але, як подають засоби масової інформації, в короткому часі вертається до Ірану продовжувати свою революційну діяльність. Іранський уряд офіційно обвинуватив Раджаві, що він організував і кермував бомбовим замахом на головну квартиру Ісламської республіканської партії, в якому загинуло 72 провідних членів тієї партії на чолі з її головою Мохаммедом Бегешті, другою в Ірані людиною після аятолли Хомейні.

Бані Садр потвердив, у Парижі автентичність свого звернення, яким він подав до відома іранському народові після вибору на президента Мохаммеда Алі Раджая, що він, Бані-Садр, залишається і на далі президентом. В цьому зверненні, яке поширено по всьому повідомив про номінацію прем'єра іранського уряду, яким став Массуд Раджаві.

В зустрічі з журналістами Бані-Садр розказав деталі його утечі: у вівторок 8,30 по полудні його забрано автом з квартири в Теграні, де він постійно перебував і відставлено на летовище. Тут він перейшов до військового літака Боїнґ 707, який обслуга приготовила до лету і дві години пізніше відлетів. Коли літак опинився над тереном Франції пілот попросив дозволу приземлитися. З французького боку міністер закордонних справ Кльод Чейсон пояснив у середу в год. 4,15 над ранком: „Іранський літак проник в повітряний простір Франції і просив дозволу приземлитися. Тому, що це був військовий літак, він дістав доручення приземлитися на базі Евре". Пізніше міністер Чейсон додав, що президент Бані-Садр буде в постійному контакті з французькою владою бо потребуватиме інтенсивної охорони.

Садат засуджує американську неактивність

Каїр, Єгипет. — Наступного тижня прибуває до Вашінґтону президент Єгипту Анвар ель-Садат. У вівторок, 28-го липня він мав зустріч з єгипетськими науковцями в місті Александрія, де виголосив промову, що її опісля опублікувала єгипетська преса. В цій промові він поінформував слухачів про поставу, що її він займе в часі розмов з президентом ЗСА Рональдом Реґеном та з іншими керівниками американської політики.

Він сказав: „Я потверджу президентові Реґенові, що Єгипет дасть ЗСА всі засоби для доступу до країн положених над Перською затокою та до кожної ісламської країни, щоб не допустити до повторення Совєтським Союзом такого нападу, як його напад на Афганістан". До цього він додав, що президент Судану Ґафар аль-Німейрі, який саме закінчив тижневе перебування з Садатом в Єгипті, дав такі самі запевнення, що Єгипет не хоче давати постійних баз на своїй території ніякій іншій державі, але зате згідний в кожній потребі послужити своєю територією й своїми засобами для переведення оборонних акцій.

На думку Садата недавні спільні маневри Совєтського Союзу й Сирії вказують не лише на глибоке пов'язання Москви з тією арабською країною, але також на пляни Москви в цьому обширі. Єгипет, очевидно, занепокоєний тією співпрацею і тими плянами, бо вони великою мірою звернені проти нього, але також робить уважними на них західні країни, а в першу чергу Америку. „Я їм скажу не стояти зі зложеними руками, бо Совєтський Союз користає з американської пасивности у відношенні до подій в Афганістані, Сирії та Лівії," — сказав Садат.

Терен Лівії є насичений совєтською зброєю. Тієї зброї зовсім непотрібно до полагоди міждержавних проблем на африканському континенті, але без тої зброї не обійтися для різних імперіялістичних намірів. І це непокоїть Садата. Він з журбою приглядається до проникання Лівії на різні африканські країни, а зокрема події в республіці Чад, де Лівія інтервеніювала своїм експедиційним корпусом указують на характер небезпеки.

Єгипетському президентовіСадатові дуже залежить на тому, щоб араби в Ізраїлі отримали автономію. Тому в часі свого перебування в Вашінґтоні він видвигне це питання і буде налягати на його полагоду.

Продовжуватимуть перевірку Вілліяма Кейсі

Вашінґтон.— Після останнього закритого засідання спеціяльної Сенатської комісії для розвідки, що тривало сім годин, члени комісії одноголосно визнали директора Сі-Ай-ЕйВілліяма Кейсі відповідним займати цей пост.

Республіканський сенатор з Арізони Беррі Ґолдвотер, голова комісії, відчитав заяву у цій справі: „Базуючись на перегляді справи дотепер, і на сьогоднішніх свідченнях В. Кейсі, одноголосно стверджено, що комісія не знайшла жадних підстав для заключення, що Кейсі невідповідний для своєї посади директора Сі-Ай-Ей". Проте комісія, про що далі повідомив сен.Ґолдвотер, буде продовжувати свою працю, для дальшого вияснення певних питань та заключного звіту про минулу діяльність В. Кейсі та призначення ним на працю в Сі-Ай-Ей Макса Гюґеля.

Кейсі, що свідчив під присягою, зразу ж після засідань комісії від'їхав, не відповівши на запитання репортерів.

В ЮҐОСЛАВІЇ ГОТОВЛЯТЬ ЧИСЛЕННІ ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ

Београд, Югославія.— Інформаційна служба Ройтерс повідомила з Югославії, що около 150 албанців очікує в різних тюрмах тієї країни на судові процеси.

Тиждень тому відбувся перший з тих процесів, в якому засуджено трьох албанців на перебування в тюрмі 6-8 років. Тепер знову закінчився другий процес в Косовській Мітровиці, в якому засуджено п'ять албанців. Всі вони отримали від 6 до 8 і 1/2 року тюрми, а в Прістіні відбувся процес проти одного студента, якого також засуджено на шість років тюрми.

Всі суджені до тепер і ті, яких процеси в підготові, відповідають за організацію та участь у вуличних заворушеннях в березні й квітні цього року. Заворушення ті почалися виступами студентів в Прістіні, Провінція Косово, а відтак поширилися на цілу провінцію. Студент засуджений в Прістіні дістав такий високий присуд, бо його засуджено не тільки за участь у заворушеннях, але також за писання албанських патріотичних віршів і інших матеріялів, які прокуратура скляфікувала, як протидержавні й протиюґославські. Студент перший раз суджений, має тільки 18 років і йому згідно з югославським карним кодексом тільки у вийняткових випадках можна було дати такий високий присуд. Власне писання віршів і інших матеріялів визнано тими вийнятковими, загострюючими умовами.

Всім згаданим вище прокуратура клясифікує участь у вуличних демонстаціях як протидержавну діяльність. Крім тих одначе була ще значно більша група, яким прокуратура закидала переступлення публічного спокою. Таких булоокoло2,000 і деяких засуджено на один, або два місяці перебування в тюрмі, а деяких звільнено з браку доказів вини. Число арештованих і суджених вказує на величезний розмах у тих виступах. Їх з початку юґославська влада хотіла легковажити, відтак затушкувати, коли ж уряд сусідньої Албанії розпочав широку акцію нібито в обороні арештованих, а в дійсності за відлучення від Югославії провінції Косово де компактною масою живуть албанці, і прилученням її до Албанії, юґославський уряд перейшов до протизаходів на більшу скалю.

У світі

НА КРИХКІСТЬ ПЕРЕМИР'Я у Ливані вказує цілий ряд фактів. Перемир'я покищо є, але в усіх є сумнів, чи воно довше втримається. Ізраїльські й арабські засоби масової інформації вказують на те, що зломання перемир'я і поворот до стану, який був перед цим викличе значно гострішу збройну боротьбу, як та, що була перед осягненням перемир'я. ПВО заявляє, що перемир'я не торкаються внутрішніх протиізраїльських груп, які перебувають і діють в Ізраїлі. Ці групи останніми днями почали пожвавлювати терористичну діяльність, спрямовану проти цивільного населення, Ізраїльське командування уважає, що умови перемир'я дозволяють йому висилати розвідчі літаки понад увесь Ливан. Власне останньо сирійські винищувальники спробували знищити ізраїльський розвідувальний літак над Бейрутом, а той почав бій і після короткої зустрічі зістрілив сирійський МІГ-25. Зістрілення цього МІГ25 викликало велику констернацію з одного боку з огляду на гостру форму ізраїльської реакції, а з другого з огляду на легкість розправи ізраїльського летуна з найкращим типом совєтського винищувальника (МІҐ-27 ще не є масовою зброєю).

В ЧАСІ, КОЛИ ЩЕ триває перемир'я і на дотеперішніх фронтах покищо в Ливані — затишшя, внутрішні відносини від того не дуже покращали. В Ливані починає бракувати всього, починаючи від харчів, а кінчаючи на різних фабричних виробах, мануфактурі тощо. Останньо відчутний в цілому Ливані брак бензини й оливи до автомашин. З багатьох місцевостей преса подає інформації про масові зудари й бійки на ґазолінових станціях. За останні дні аж п'ять людей загинуло в боротьбі за доступ до бензинової помпи. В деяких місцевостях поліція відмовилася наводити порядок серед мотористів, які облягають станцію. В інших мотористи проганяють поліцію й самі наводять лад. В християнських містах і околицях міліція сяк-так намагається втримувати порядок одначе це їм не легко вдається, бо після виходу з міста Заглє під тиском сирійських збройних сил, християнська міліція чимало втратила на престижі. В містах, де є палестинські табори озброєні палестинці не допускають ніяких урядових чинників, але самі пробують наводити лад згідно своїх потреб.

У МІСЯЧНИКУ, ВИДАВАНОМУ совєтським урядом і совєтською амбасадою в Ню Делі, Індія появилася стаття міністра закордонних справ Андрея Ґромика, в якій він пробує доказувати, що Совєтський Союз мав завжди мирні наміри й провадив послідовну мирову політику, але тепер в обличчі неприязної до нього американської політики не може продовжати своєї лінії. Ґромико написав: „Не треба доказувати, що Совєтський Союз не може залишити поза своєю увагою тих усіх випадків, які мають місце в світовій політиці ЗСА. А зокрема, ми мусимо мати на увазі американські пляни доставляти Китаєві модерну зброю, мілітарне вивінування та патенти й методи продукції". Світова преса звернула увагу на останній пассус, яким Ґромико виявив, що Москва в ніякому разі не хоче погодитися зі співпрацею між Вашінґтоном і Пекіном.

ІЗ СТОЛИЦІ ІНДІЇ, Ню Делі, повідомили, що індійський уряд дістав запевнення з Вашінґтону дальших достав збагаченого урану для атомової електростанції у Тарапур. Є це величезна електростанція під Бомбеєм, яка постачає електроенергію для великого числа населення й до якої ЗСА зобов'язалися постачати потрібну кількість збагаченого урану. Одначе під умовою, що той уран не буде вжитий для продукції атомової бомби. Останньо повстали підозріння, що індійці вживають його до такої цілі й тому ЗСА стримали доставу збагаченого урану до Індії, аж дістануть відповідне запевнення й зобов'язання.

ЛІВІЙСЬКІ ДИПЛОМАТИЧНІ СТАНИЦІ в столицях світу, які Муаммар Каддафі перезвав на „народні бюра" й обсаджує різними випадковими людьми, займалися й займаються злочинами, як участь у терористичних актах, шантаж лівійських громадян, які перебувають у різних країнах, тощо. Різні країни загрозили замкненням цих „народніх бюр" і прогнання „дипломатів", якщо вони не перестануть того роду діяльности. В ЗСА стверджено участь таких дипломатів" у вбивстві лівійського студента, який був інших поглядів, як Каддафі й після того „дипломатів" „відіслано до дому, а їхнє бюро у Вашінґтоні замкнено.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Розгром і початок нового

Невеселі вістки надходять із СССР. Совєтська влада приспішено ліквідує черговий відтинок діяльности й боротьби за права людини — Ділову комісію, яка реєструвала випадки надужить психіятрією совєтською владою для її політичних цілей і для ломання морально і фізично людей та для нищення вільнодумаючих у Совєтському Союзі. Останньо в Москві засуджено Фелікса Сєреброва на чотири роки важких робіт та на п'ять років заслання за цього роду діяльність.

Процес над Сєребровим є останнім в ліквідації цієї комісії, яка постала в січні 1977 року і в якій працювали такі видатні діячі, як: Татяна Веліканова, Ірина Гривнів, Александер Подрабінек, Йосиф Зісельс, Вячеслав Бахмін та інші. Перед тим совєтські суди засудили харківського лікаря Анатолія Корягіна, та Ірину Гривніну, як останніх членів цієї активної групи, яка добилася чималих успіхів у боротьбі за людську гідність та за невід'ємні права кожної людини. Комісія ця виповняла один з відтинків, на якому совєтська влада найбільш разюче топче людину і її людську гідність, порушує її основне право на життя і вільний розвиток, навіть руйнує фізично й морально.

Осередок цієї комісії міститься в Москві, де об'єктивно існують найкращі можливості для цього. Обсервація праці цієї комісії, як і інших формацій того типу вказує нам зразу на основні різниці, які є між боротьбою вільнолюбивих, визвольних течій в Україні і серед інших поневолених народів та в Росії. Усі згідні в тому, що в Україні та в інших народів відбувається боротьба на кожному відтинку спротиву совєтській системі і оборони прав. Справа бо в тому, що оборона гідности і свободи людини в Україні, як і усіх інших поневолених народів, получені, а водночас до безконечности загострені обороною національної чести і прав народу на життя й на розвиток. І якщо б хтось шукав суттєвої різниці між умовами тієї боротьби в Україні і Росії, то вона власне концентрується у цьому пункті. І тому російські дисиденти, виступаючи на території Росії, чи навіть інших республік СССР не висувають питання захисту національних прав і національної гідности росіян. Бо це непотрібне. Большевики топчуть людські права росіян, але вони стоять на сторожі їхніх національних прав у порівнянні з іншими народами. Ще більше: совєтська система береже домінації й привілеї російської мови, російської культури, російської традиції, а навіть у загальному з вийнятком, очевидно дисидентів, російської людини.

Власне російські дисиденти, їхні праці, письма і заяви найпереконливіше вказують, який є дійсний стан у національних відносинах в СССР: домінація росіян і всього російського над усім іншим національним. Це, очевидно, зовсім не значить, що російська людина не терпить. Терпить вона не раз, та ще й як! Але не за свою російськість, за свою російську мову, культуру, за зберігання надбань російського народу; власне це все, що має місце у відношенні до всіх національностей, поневолених в СССР. При цій нагоді не можна також забувати, що серед російських дисидентів були і є такі, які закидають совєтській владі діяння на шкоду російської людини і російського народу. І цей закид правильний. Але злодіяння совєтської влади супроти російського народу не породжене запереченням російського, як це має місце у відношенні до інших народів, а запереченням тих його форм і виявів, які противляться совєтському розумінні. І тому совєтська влада переслідує, навіть ліквідує росіян, таких як група „Віче", чи таких як Александер Сахаров, чи таких як члени різних дисидентських гуртків, переслідуючи в них ті видозміни російської думки, культури й підходу до життя, які несумісні зі совєтизмом.

Ліквідація психіятричної комісії пригадує нам, що було вже багато таких своєрідних груп „окремого призначення" і що особливо широко вони розвиваються на терені Росії. На терені національних груп вони завжди зливаються з національними потребами й прагненнями народу й власне ті раніше, чи пізніше домінують над ними й вони затрачують свій особливий характер, „окреме призначення". На теренах поневолених народів ніякий опір й ніякий вияв вільної думки, чи оборони тих чи інших потреб не може обминути національних потреб, які врешті-решт перетворюють і надають їм характер національно-визвольної боротьби на одному, чи другому відтинку.

Започаткована 1977 року Ділова комісія для справ надужиття психіятрією покищо перестала існувати. Останніх її діячів запроторено в тюрму. Але на як довго? Тиждень, місяць, чи два, а може тільки на дні. Бо в Совєтському Союзі постійно існує потреба боротьби з надужиттями на відтинку психіятрії, доки ті надужиття є. А вони є і будуть, поки є совєтська система. І тому з повним правом можна сказати, що розгром однієї такої групи, одного такого ділового ядра є одночасно започаткуванням нового іншого. Бо доки будуть переслідування людини і її прав, доки буде топтання її гідности, доти буде потреба боронити їх і будуть чесні й хоробрі, які братимуться до цього шляхетного діла.

Володимир Душник

ХАОС І ЗНЕВІРА

На цю тему написав довшу статтю Натаніел Шепперд, кореспондент „Ню Йорк Таймсу" 23-го липня ц. р. Кореспондент доходить до висновків, що в зв'язку з цим, що недавно арештовано дев'ять членів хорватської терористичної групи — в хорватській громаді в Америці запанує спокій.

Хорватські чинники твердять, що в ЗСА є понад 2 мільйони американських хорватів, чи американських громадян хорватського походження. Більшість з того великого числа є переконана, що останні терористичні акти хорватської групи заглушує зусилля інших хорватських організацій, які стараються здобути незалежність Хорватії мирними шляхами і без насильних актів терору.

Згідно з американськими урядовими даними, хорватські терористи, яких нараховують не більше як 50 осіб, проникнули хорватську організацію „Отпор" в Чікаґо, перебрали провід цієї організації та почали вести терористичні акції — бомбардування, намагання атентатів, домагання примусової данини" в користь організації — все це діялося і далі діється в Америці від 1975 року.

Як не дивно, але жертвами хорватського тероризму в більшості є самі хорвати, тобто ці хорвати, які не хочуть платити „примусових данин" терористам і які осуджують вживання насилля і тероризму, як засіб для осягнення незалежности Хорватії.

Згаданий американський репортер перевів ряд розмов-інтерв'ю з різними американськими хорватами і дійшов до висновку, що більшість з них є тієї думки, що югославський уряд в певній більшій чи меншій, мірі, є замішаний в терористичних хорватських акціях. Югославська тайна поліція, — твердять вони, — зуміла ввійти в хорватські американські організації та в „імені хорватського патріотизму" використовує молодих і запальчивих членів до „патріотичної роботи" шляхом терору, який нібито зверне увагу на боротьбу хорватів проти сербів і за самостійність Хорватії.

Центральною організацією американських хорватів є Хорватський Національний Конгрес в Америці, який має об'єднувати біля 10,000 членів. Ця організація старається втримати середню лінію між поміркованими і скрайніми елементами хорватської еміграції в Америці.

Провідники поміркованої більшости хорватської еміграції є переконані, що організація „Отпор" є лиш першою жертвою того, що вони називають „югославською диверсією", і що їхні хорватські організації попадуть в руки терористів.

Прірва між сербами і хорватами

Сербсько-хорватський антагонізм датується ще від 1918 року, коли по упадку австро-угорської імперії Хорватію включено до Югославії. Під час Другої світової війни, після окупації Югославії німецькою владою, Хорватія проголосила незалежність, яку поспішні визнали Гітлер і Муссоліні. Річ ясна, по війні Хорватію знову включено до Югославії, і сотки тисяч хорватів втекли закордон у страху перед пімстою Тіта; багатьох з них були замішані в уряді Анте Павеліча та його „Усташах" а деякі хоч були невтральними, боялися залишитися у Югославії.

Американський репортер цитує о. Казіміра Міїча, редактора хорватського часопису Даница („Рання Зоря"), який сказав, що його газета була однією з 50 хорватських інституцій, від якої хорватські терористи домагалися „примусової данини" на їхню терористичну діяльність.

Американські федеральні власті твердять, що хорватські терористи відповідальні за 21 терористичний акт доконаний від 1976 до 1980 року. Вісім з них доконано в нюйоркській метрополітальній окрузі, включно зі смертю одного поліціянта, який старався унешкідливити бомбу і пірвання пасажирського літака лінії „Транс Ворлд Ерлайнс". Були бомбові замахи на югославські дипломатичні місії і консуляти, та намагання вбивств хорватів в Чікаґо, Мілвокі, Клівленді, Піттсбурґу, Лос Анджелесі і Сан Франсіско.

Обурений уряд Югославії домагався, щоб американські власті розв'язали Хорватський Національний Конгрес, який на думку Београду, повністю відповідальний за ці терористичні акти. Але американський Уряд добре знає, що Хорватський Конгрес є проти терору малої групи хорватів, уважаючи демарш югославського уряду як намагання оскаржити всіх хорватів в тероризмі, що немає жадного фактичного узасаднення.

Ярослав Курдидик

ВІСЬ — МОСКВА, ГАВАНА, МЕХІКО

В останньому часі напруження на Близькому Сході притягнуло до себе світову увагу до тієї міри, що це питання безперервно обговорюється у пресі, дослівно на всі можливі лади. Деякі політичні речники пригадують, що хоча напруження у цьому обширі дуже поважне своєю вагомістю, то однак із неменшою увагою, слід прослідкувати не лише за цими подіями, які проходять на далеких континентах від ЗСА, але тимпаче у їхньому найближчому сусідстві, або, як це дехто жартома називає у „власному політичному бек'ярді"...

Політика толеранції

Деякі дипломати та мілітарні експерти висловлюють думку, що мовляв, усі дотеперішні намагання т. зв. політично-мілітарної розрядки з останніх трьох літ нагадують собою паралелю з 1938 року. Різниця хіба в цьому, що на цей раз ролю Чемберлена перебрав президент Мехіко, Хозе Льопез Портільйо, який намагається не надто серйозно проаналізувати кубинські послуги Кастра для Москви в Анґолі та Етіопії, а водночас намагається недобачувати і толерувати всі ці прокомуністичні затії, які проходять у його ж безпосередньому сусідстві, Нікараґуа, Ґватемалі і Сан Сальвадорі.

Портільйо „архинаївно вірить", що коли вищезгадані країни отримають „міжнародне зрозуміння", то всі вони припинять свою дотеперішню революційність і заступлять її політичною та економічною стабільністю. Політичні аналітики цього обширу наголошують, що аспірації Портільйо вельми побажані і шляхетні. Чейже, ніхто хіба не захоплюється і не підтримує хаосу, який заволодів тепер Центральною Америкою.

Можна тільки відмітити, що „стратегія легковірного потурання" Портільйо, готова так же само помститися, як це було раніше із Чемберлєном. Ця „стратегія потурання" готова, однак, пошкодити, може навіть і в більшій мірі ЗСА, як самому Мехіко, коли зважити, що Мехіко, це один із кількох найбільших продуцентів нафти, а дальше, що ця країна має особливо дуже важливе стратегічне значення для Америки, а посередньо і для цілої західньої гемісфери у випадку, якщо б хаос, що оволодів тепер Центральною Америкою, мав можливість перекинутися на Мехіко.

В останніх минулих роках, Портільйо багатократно зустрічався з Кастром, підтримуючи форму його владування на Кубі не лише „словами, але і вчинками". Портільйо допомагав Кастрові витримувати американське торговельне ембарґо, передаючи у формі „сусідської допомоги", більшу кількість безплатної нафти і технології, яку Портільйо купував на вільному ринку (слід розуміти у ЗСА), а при різних нагодах публічно називав його своїм „найкращим другом і найбільшою політичною індивідуальністю у цілому караїбському обширі".

Сприяння хаосові

Політичні аналітики підкреслюють, що за це своєрідне сприяння теперішньому хаосові в Центральній Америці, як і теж за цю його „поблажливість і вибачливість" — Совєтський Союз не буде йому „насаджувати революції" у Мехіко, яке, може більше, як будь-яка інша країна в Латинській Америці, доспіле до внутрішнього перевороту. Треба признати, що від приблизно 50 років, уряд Мехіко, дуже зручною, а водночас і суворою внутрішньою політикою зумів абсорбувати всі крайньо ліві намагання — перебрати повністю владування у свої руки.

І на самому ділі, треба було вживати не абияких здібностей, щоб у країні із 25 відсотками постійного безробіття, 30-40 відсотків інфляції і, де 40 відсотків населення дослівно не доїдає — все це разом враховуючи, президентові Портільйо щастить при допомозі, насправді „мітичної сили" його Інституційної Революційної Партії, втримувати теперішнє владування. Це самозрозуміле, що події, які проходять у Ґватемалі, Нікараґуа, чи Сан Сальвадорі сильно підміновують своїми впливами дуже зрештою кволу та релятивну стабільність, теперішнього Мехіко.

Якщо проаналізувати нашого найближчого сусіда Мехіко із його політичною лінією, то при логічному уточнюванні виходить, що вона дуже-дуже зикзакувата. Ось для прикладу, допомога СССР Кастрові і насаджування комунізму в країнах Центральної Америки видається для Мехіко, неначебто, як „щось самозрозуміле", бо Портільйо ще ніколи досі не засудив цих загрозливих дій Москви, які вона постійно просовує в цьому обширі. Але зате під час своїх нещодавніх відвідин в Індії, Портільйо чванкувато заявив, що, мовляв, Мехіко не толеруватиме ніколи „американської інтервенції в Центральній Америці".

Очевидно, що на всіх тих і менших і більших засуджуваннях ЗСА Портільйо нічого не втрачає, а якраз — навпаки, зискує, бож Пентагон у ЗСА являється для Мехіко його подвійним ґарантом:

Поперше, ЗСА охороняють Мехіко перед загрозою, щоб ця країна не перемінилася у ще одну Кубу, а подруге, що у випадку коли Москва наважувалася б загрожувати через Центральну Америку стратегічно важливим нафтовим родовищам у Реформа, чи Компача, які є віддалені від Ґватемалі заледве на 100 миль, то тоді американська мілітарна інтервенція виявиться неминучою, або висловившись конкретною мовою — із стовідсотковою ґарантією врятує Мехіко.

З НАШИХ БУДНІВ

Так творилась леґенда

Відпочиваючи й набираючи сили серед зелених гантерських гір, на „Кобзярівці" „за старим стилем", або в мотелі „Ксеня", за новим, дякуючи „Свободі" знаходжуся у постійному, в духовому, сказати б, єднанні з іншими довколишніми оселями, як „Союзівка", „Верховина", „Сумівка", „Вовча Тропа" тощо. Оце довідався з „Свободи" за 9-те липня з ентузіястичного репортажу Л. Волянської, що під час цьогорічного Свята Незалежности Союзівка відкрила вже 29-ий за чергою літній вакаційний сезон!

Боже мій! Просто вірити не хочеться, що заледве через рік той мальовничий клаптик України в американських Карпатах відзначатиме своє 30-річчя!

І пригадалося мені, що не так давно, бо 60-их ще роках не було на Союзівці такого відкриття сезону, що обійшовся б без участи двох нюйоркських „скоморохів", — Ікера та Понеділка... До того ж покійний друг Микола бував майстром церемонії під час виборів міс Союзівки, при асисті Квітки Стецюк із адміністрації „Свободи", що з-уряду, так би мовити, займається секретарством.

А коли Миколи не стало, важливу функцію конферансьє перебрав майстер на всі руки, колеґа Владзьо Гентіш. А не минуло і двох років після смерти Миколи, як Владзя Гентіша не стало, як не стало перед ним мистецького керівника розвагових вечорів на Союзівці, незабутнього Івася Задорожного...

Дуже сумніваюся, чи хтось з молодшого покоління знає, що зачинателем культурно-мистецького життя на цій оселі УНСоюзу був один з творців Стрілецької Легенди, сл. п. Лев („Льоньо") Лепкий. Так само небагато хіба патріотів пам'ятає той час, коли Союзівка ще не була Союзівкою, бо тоді ще не було їй присвоєно цієї леґендарної назви, як не мала ще вона тоді свого знаменитого управителя, пана Кваса, що теж згодом перейшов у леґенду за словами молодших товаришів пера.

Пригадую, як на свіжозакуплену УНСоюзом оселю, тоді ще без леґендарної своєї назви, приїжджали з Джерзі Ситі союзові батьки народу: покійні вже сьогодні, д-р Лука Мишуга, Дмитро Галичин і ще живучий колишній головний касир УНС Роман Слободян, і як вони, сердешні, сушили свої чесні голови і тяжко журились, що тепер з тим фантом, тобто з закупленим об'єктом робити, в що його обернути: чи в приют для старших віком союзовців, як спершу було заплановано, чи у виховно-відпочинкову оселю для молоді, чи в так званий „резорт"...

Кінець-кінцем вийшло на те, чим Союзівка в наші дні є для широкої української громади, популярним культурно-вакаційним центром американської України, що немов той соняшник обертається раз-по-раз, то лицем до молоді, то з пошаною до старших віком громадян...

Так твердять леґенди.

Ікер

Традиційні забавки повертаються в світ дитини

Людська здорова природа раз-у-раз перемагає, не зважаючи на намагання „епохи технології" зробити з нас усіх вже з дитинства „роботів". Такі намагання „технологізувати" теперішніх дітей помітні навіть у такій „незначній" ділянці, як дитячі іграшки. Уяву дітей було тотально засмічено останніми роками „електронічними забавками", які виробляли найнеймовірніші „геройства" у всілякій „боротьбі світів", при тому видаючи несамовиті звуки, починаючи від переразливого писку, до низького металевого скреготу.

І ось цього року — подув свіжого вітру в індустрії виробництва іграшок — перемога здорового інстинкту людського самозбереження: діти і їхні батьки — покупці масово відвертаються від комплікованих розвагових пристроїв, з блисками світляних спалахів і „з-поза сферичними" звуками, а повертаються назад до кудлатих ведмедиків, качечок з гуми, що їх можна пускати на воду в купанні дитини, ляльок, що їх може дівчинка тулити до себе, й інших зовсім традиційних іграшок якими бавилися покоління за поколіннями сучасних цих дітей батьки, діди, прадіди, — і так в непам'ятну давнину!

Батьків відкинуло від „модерних забавок", між іншим, їхні високі ціни і не завжди безпека для дітей з металевих цяцьок, а дітей потягло знову до нормальних іграшок, звичайних і не складних, з якими сама дитина, а не інструкція друкована поруч забавки, знає, що треба робити.

Очевидно, електронічні іграшки все ще будуть на полицях крамниць, але головний наголос вже із зими цього року на річному Ярмарку іграшок, що відбувся в Ню Йорку, покладений був на такі традиційні іграшки, як будівельні бльочки, „нечепурні" ганчір'яні ляльки і випхані ватою кудлаті й некудлаті звірята, для ношення зі собою і туління.

Омелян (Мільо) Бучацький

ПОДОРОЖ У МИНУЛЕ І СУЧАСНЕ

I

Із Філядельфії до мене прийшов лист з датою 26-го січня 1981 року, підписав його мій „далекий" приятель О-як. А побіч листа — повідомлення про заплановані відзначування 70-річчя СТ „Україна"... З Філядельфії до Сиднею з Австралії — шмат дороги. Я не радив би нікому вибиратися пішки. Лист цей ішов майже три тижні. Не питайтесь чому? Але ж властиво причина ясна і проста — страйки тут, страйки там, а зрештою Бог його знає. А потім почалась переписка, надумування. Їхати чи — ні? Розум говорив — „Ні!". Серце намовляло — „Їдь!" Не треба пригадувати що перемогло. І вкінці 26-го травня ц. р., коли в 4-ій годині по полудні — 747 джет „Бі-Ей" вилетів з сиднейського міжнародного летовища — я знав, що із почалася моя мандрівка майже в минуле. Бо чим іншим є ті всі зустрічі, з'їзди і ювілеї — як не подорожжю в минуле? Люди іноді з'їздяться з усіх кінців країн світу тільки на те, щоб спільно з іншими, такими як вони, спробувати лиш думкою і спогадами повернутись у минуле, в ті як то кажуть — „старі добрі часи", які густо часто ані не були ані такі добрі, ані навіть такі веселі, але в яких, ті всі, що їх згадують, були в першу чергу молодими! А молодість іншими очима дивиться на світ. І в тих очах все видається тільки — добрим, веселим, цікавим. На жаль молодість не вернеться, але на щастя, багато з молодечих споминів залишаються в пам'яті назавжди.

Із Сиднею до Ню Йорку можна летіти різними дорогами. Моя дорога веде через Сінґапур, Бомбей, Маскат (Султанат Оман), Лондон а там, Ню Йорк. Практично — подорож довкола світу. По вісьмох годинах лету — перша зупинка Сінґапур. Одногодинна перерва, дальших три години лету і ви вже в Бомбеї. Знову година зупинки, а там чотири години лету і Маскат. Тим разом перерва (дві години) а там по 7 і півгодинах лету — вкінці Лондон.

І тут на летунському майдані переконуєтесь про чуда модерного подорожування: бож ви вилетіли з одного міста на одному кінці світу в вівторок в 4-ій по полудні, провели в літаку 26 з половиною годин, прилетівши на другий кінець земної кулі в середу, в 7-ій ранку! Протираєте зі здивування очі! Ба — це ніяке чудо, прямо забули перекрутити годинники на місцевий час!

Багато людей чує, читає про арабські країни. Про їхні багатства і про тамошні пустелі. Літак з Маскату до Лондону летить понад Савдійською Арабією, Іраком, Ливаном, Кипром, Південною Туреччиною. Чудова соняшна днина, ні хмаринки на небі. Вгорі — синє, синє небо. Внизу хоч оком глянь — пустеля. Бурі, сіраві кургани піску. Скелі. Ніяких рослин. Ні знаку води, або життя. Там і тут, серед начебто гір, в'ється дорога чи стежка. Починається серед пустелі і веде внікуди. Де-не-де — невеличкі людські оселі, іноді кілька, часом кільканадцять білих камінних хат. Коло них стільки ж пальм. У Ливані — довга смуга автомобільного шляху. Але на ньому жадного авта чи автомобільного руху. Дивитесь і дивуєтесь — як сюди попали мешканці цих пустарів? Що їх спонукало там поселитись і там жити? Хто знає? Але перелетівши Босфор, летите понад Болгарією — і що за різниця! Ряд великих річок. Куди глянь — великі простори землі під управою; одна велика фарма.

Але подібно виглядає і Англія. Буйна зелень; кожний клаптик землі під управою. Видно що господарі дбайливі фармери. Багато річок, а на них — баржі. Велика кількість рогатої худоби і овець. Не дармо Англія одна з найбільших продуцентів харчів і м'яса в Европейській Спільноті. Під час подорожі з Лондону до Ліверпулу — дивитесь і надивитись не можете на англійський краєвид. Але вистачить тільки вийти поза залізничу станцію у Ліверпулі — як відразу видно, що тут щось не в порядку. В середині цього немалого міста — по одному боці вулиці — гарні елеґантні, навіть великі крамниці, а зараз по — другому, цілий ряд знищених, деяких зовсім здемольованих крамниць і будинків! Колосальний контраст.

— Не дивуйтесь — пояснює ліверпульським діялектом таксівкар — безробіття, чорні, 17 відсотків без праці. Це тільки початок. Навезли сюди голоти з Багамів, Пакістану, Індії і Азії, а тепер ми всі мусимо за то платити, й то гірко!

Англія має свої проблеми, яка сама до них довела. Сьогодні кількамільйонова маса кольорових з різних кінців світу — це вже не іміґранти, а чорноробочі, яких спочатку споваджено виконувати працю, якої англійці, повноправні громадяни британського Коммонвелту і Англії, не хотіли робити. Тим більше, що вся молодь народжена в Англії. А що їм не так живеться, якби вони цього собі бажали, то це доводить до різних негодувань і авантюр. Але на це немає ніде в світі легкої розв'язки. Та чи це тільки в Англії?

Подорож з Лондону до Ню Йорку триває шість годин. По тих усяких перипетіях — малий скок через велику воду. Тільки висідаєте з літака на летовищі Кеннеді — відразу приходять на думку перестороги ваших знайомих перед неграми. Бо де оком не глянь — всюди негри! І ви ще добре не вспіли розглянутись як бачите два обличчя Америки — біле і чорне.

Розуміється є ще третя Америка, до якої ви приїхали, українська Америка. І коли вас на летунському майдані зустрічають ваші рідні, які не дивлячись на пізню нічну пору, не жаліють труду щоб вас приїхати і завести до своєї гостинної і вигідної хати, то забуваєте про негрів, білих й інше, бо знаєте, що нарешті ви вдома. Вдома? Це треба розуміти тільки так, як про це висловлюються англійські автохтони — „андерстейтмент оф де їр". Бож зовсім несподівано починається безконечний попис української гостинности. Вас так угощають, догоджують вам і всюди возять і з вами возяться, що так добре вам навіть дома не може бути! А рівночасно на чергу приходять безконечні зустрічі, розмови віч-на-віч, і — телефонічні з приятелями, знайомими з тих „старих добрих часів", яких ви не бачили кількадесят років. Одних можна пізнати досить легко, інших — з превеликим трудом. Але взаємно одні одних переконують, що ніхто не змінився.

Усі вас вітають, всі вами тішаться, усі дивуються, що вам хотілось приїхати „аж з такої далекої Австралії", про яку розуміється, мало-хто з них має взагалі яку-небудь уяву. І тут приходить серія питань, яка починається від — „Чи багато кенґуру? А коли відповідаєте, що є одне і друге і багато дечого іншого, то реакція різна. Залежить від запитів і співрозмовника.

(Продовження буде)

З'їзд коломиян

Відкрив З'їзд і привітав 126 зареєстрованих учасників-коломиян, голова Ініціятивного комітету д-р Богдан Сілецький, подавши програму нарад, яку кожний одержав при реєстрації. Згідно з нею, відмовлено спільну молитву за успіх нарад, а теж хвилиною мовчанки вшановано пам'ять померлих коломиян. Намічену Ініціятівним комітетом президію з'їзду прийнято одноголосно в такому складі: предсідник—адв. Володимир Сенежак, заступник—інж. Євген Шипайло, писарі: д-р Василь Ніньовський та Роман Завицький.

Перебравши провадження нарадами, предсідник у жартівливій формі представив себе, бо ,,знайшовся між своїми, а свої не пізнають". Наступною точкою було представлення всіх учасників нарад, яке, на прохання предсідника, провів у веселій формі д-р Б.Сілецький, щоб присутні ,,могли себе пізнати", бо це зустріч трьох поколінь.

Опісля було звітування Ініціятивного комітету; д-р Сілецький, його голова, подав до відома початки його, відгук коломиян, з яких найціннішою була присилка матеріялів до Збірника та 900 долярів сотником Дмитром Микитюком з Вінніпегу. Обіцяв теж змобілізувати у своїй громаді дальшу поміч. Не залишилися позаду й наші мистці: проф. П.Мегик, проф. П.Андрусів, проф. Б.Божемський, проф. В.Ніньовський, мистець М. Мороз, мистець Я.Плавюк та Я.Цегельський, що пожертвували свої образи, на фонд Збірника. Радо погодилися допомогти наші артисти та всі коломияни.

Про збирання адрес та нав'язання контакту з-понад 380 коломиянами у 11 країнах і їхні сердечні відгуки розповів коротко Р.Завицький, секретар, а скарбничка Марта Турчин—про стан каси.

За їхню жертвенну працю зложено їм подяку та одноголосно уділено абсолюторію.

Далі доповідав проф. Б. Романенчук про Збірник: тип збірника, матеріяли, вигляд тощо. Кошти друку 500-600 примірників і стільки ж сторінок, виносять приблизно 24.000 долярів.

По доповіді були запити і дискусія, в якій проф. Андрусів висловив зауваження, що в такому збірнику слід подати зразки творів мистців, по можливості навіть у кольорових відбитках, хоч це,щоправда,коштує майже подвійно. Інж. Р.Кобринський прохав звернути увагу на науку, а О.Коропецька—висвітлити ролю кооперації між двома війнами. Була теж мова про кордони Коломийщини, а питання назви Збірника, назовництво та правопис, раджено залишити знавцям з редакційної колегії.

Хоч програма передбачувала перерву, гості погодилися, щоб проф. Ю.Оранський, колишній диригент театральної оркестри за німецької окупації 1943 року в Коломиї,. висвітлив прозірки афіш з того часу та подав пояснення.

По перерві відбувся вибір Постійного комітету коломиян. На пропозицію Ініціятивного комітету збори одноголосно обрали Постійний комітет у такому складі: голова—д-р Марія Кобринська, заступники—інж. Євген Шипайло на Ню Джерзі, Роман Кушнірчук на Дітройт, д-р Василь Ніньовський на Альберту, сотник Дмитро Микитюк на Манітобу, д-р Богдан Сілецький на Пенсильванію, інж. Ярослав Зайшлий на Квебек, Оксана Луцик на Міннесоту, інж. Лисяк на Торонто, інж. Борис Мигаль на Оттаву, інж. Василь Тодорів на Онтаріо, д-р Ярослав Ґелета на Вашінґтон, мгр Мирон Примак на Чікаго, д-р Богдан Микитюк на Німеччину.

З-поміж заступників на голову Ділового комітету обрано д-ра Богдана Сілецького, щоб безперебійно далі вести працю; секретар—Роман Завицький, скарбник—Марта Турчин, редакційна колеґія: проф. Богдан Романенчук, д-р Василь Ніньовський, сотник Дмитро Микитюк, проф. Петро Андрусів, інж. Ярослав Зайшлий, д-р Богдан Микитюк. Контрольна комісія: інж. Василь Кострубяк, о. митрат Петро Мельничук, проф. Мирослав Боярський, інж. Ярослав Зубаль, проф. Богдан Божемський.

По закінченні вибору Постійного комітету коломиян проф. Андрусів висвітлив і пояснив ідею свого образу, присвяченого 1000–літтю Хрищення України, що присутні зі зацікавленням вислухали.

О год. 6-ій розпочався бенкет, яким вдало проводив д-р Василь Ніньовський. Започаткував його молитвою о. парох Богдан Левицький, а господар бенкету виголосив промову. В дальшому ході представив він визначних гостей за президіяльним столом, а д-р Б.Сілецькій відчитав прислані з'їздові привіти, започаткувавши привітом від Митрополита Степана Сулика та Комітету Городенського Землядтва. Від Управи Оселі привітав гостей та побажав успіху з'їздові Микола Ящук.

Ще перед мистецькою програмою виступили юні Оксана Подоляк, Таня Коропецька та Ставнича, демонструючи гуцульску ношу. У мистецькій програмі дуже успішно виступали артистка Іванка Кононів, акторспівачка Ліза Чепіль, актори Оксана і Ярослав Рудакевичі та з весільними піснями сестри Уляна, Оля й Оксана Михайлюківни при фортепіяновому акомпаньяменті четвертої сестри Марі янни. На цьому суботнішня програма закінчилася, а в год. 9-ій вечора почалася забава.

Другого дня з'їзду у неділю перед Богослуженням зроблено спільну знімку учасників, а о. год. 12-ій о. парох Богдан Левицький відправив Службу Божу, виголосивши патріотичну проповідь. Місцевий хор, підкріплений гостями, своїм співом додавав святочного настрою. Співслужив з о. Б.Левицьким коломиянин о. Митрат Петро Мельничук.

По Богослуженні мали всі спільний обід, на якому д-р Сілецький представляв гостей за президіяльним столом та новоприбулих гостей на залі.

Промову-спомин про Коломию виголосив о. митрат П.Мельничук. Потім відчитано ще кілька привітів з декількох країн. З особистим привітом виступив інж. Роман Вергун, прибувши зі з'їзду гуцулів у Ґлен Спей. Д.Кузик запропонувала вислати від з'їзду привіт Блаженнішому Патріярхові Йосифові Сліпому, текст якого вона прочитала, а присутні прийняли оплесками.

Ще про збірник інформував проф. Б.Романенчук, який відчитав матеріяли, що комітет вже посідає, та висловив думку, що на науково-меморіяльний Збірник ми спроможні при підтримці всіх коломиян. Д-р Сілецький заохотив складати пожертви, щоб Збірник міг вийти в найскоршому часі. По кінцевому слові новообраної голови д-р Марії Кобринської предсідник з'їзду адв. В.Сенежак подякував усім і закрив з'їзд.

З'їзд проходив на тлі мистецької виставки Богдана Божемського, на сцені пишалися пожертвовані образи наших мистців та ляльки у гуцульских строях. Фотографом з'їзду був Ярослав Цегельський.

Після офіційної частини відбулася ще льотерія, якою дотепно проводив д-р Сілецький.

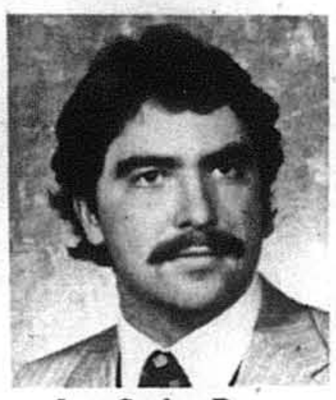
Гарна соняшна погода, гарна Оселя, вміле, жваве і у веселому тоні провадження нарадами предсідником адв. В.Сенежаком, д-ром В.Ніньовським і д-ром Б.Сілецьким створило милу товариську атмосферу, яка вплинула і на те, що 25 учасників зложили на Збірник 2,605 долярів.

Роман Завицький
секретар

Стефан Рогач — новий професіоналіст в Мичиґені

Українська громада Метрополітального Дітройту збагатилася цього літа на ще одного молодого професіоналіста, що ним став інж. Стефан Рогач, осягнувши ступінь маґістра механічної інженерії в Мичіґенському уіверситеті в Ен Арбор. Диплом бакалявра з відзначенням здобув Стефан минулого року на цьому ж університеті.

Інж. Стефан Рогач

Під час навчання Стефан був членом цілої низки студентських організацій - Тав Бета Тав, Ґай Тав Сіґма, Дельта Кай, а також спортової дружини Лакрос. Для поглиблення українознавчих наук Стефан навчався на літніх курсах Українознавчого Інституту в Гарварді. Як зразковий студент був відзначений Українським Народним Союзом за свої академічні досягнення. Минулого року фірма Каммінс Інджен призділила йому стипендії на продовження студії.

Інж. С.Рогач є членом професійних організацій, парафії св.Михайла в Діброні,Мич., 292-го Відділу УНСоюзу та інших установ. 23-го вересня цього року він офіційно одержить диплом інженера, а після цього виїде до Пітсбурґу, де в компанії Вестінґгавз буде проходити технічний перевишкіл.

Батьки інж. Стефана — Стефанія (Серафин) і Едвард Рогачі відомі в громаді зі своєї активности, тож є підстави сподіватися, що їхній син буде не тільки високоякісним професіоналістом, а також прикладним громадянином. Тому слід долучитися до родини і приятелів та побажати молодому інженерові Стефанові Рогачеві багато успіхів у професійній та суспільно-громадській праці в майбутньому.

В.П

Пам'яті проф. Маріяна Дуба

Рік тому, 20 липня 1980 року, над Клівлендом і околицями чорним круком пролетіла сумна вістка, що українська громада втратила свого чільного члена в особі св.п. проф. Маріяна Дуба.

Кожний український громадянин, який безпосередньо чи посередньо знав покійного, напевно, застановився над цією віссткою і, перегортаючи сторінки своєї уяви, прийшов до заключення, що втрата св.п. М.Дуба значно ущербить життя громади, в якій покійний відідравав важливу ролю.

Покійний походив із місцевости Ветлин на Ярославщині, де його батько був управителем народної школи Закінчивши цю школу, покійний поступає до гімназії в Перемишлі, яку закінчує свідоцтвом зрілости. Після закінчення гімназії він мріє про високі студії. Робить заходи дістатись на дентистичний факультет у Варшаві, одначе, обмеження навчання для українців польським урядом закриває йому дорогу.

Таке наставлення польського уряду до багатьох українських студентів не знеохочувало їх до дальших студій а,навпаки, розбуджувало молодечу гордість і спонукувало шукати до цього інших доріг. Така дорога вела до університету в Кракові, де М.Дубі вдалося поступити не на дентистику, а на філософію.

Після закінчення студій знову не оминула його польська дійсність—його усунуто від праці по фаху. У житті студента—це, може, найбільша жорстокість, яка перекреслює всі мрії стати людиною, поминаючи всі матеріяльні витрати за навчання, нарадження студентського життя на щоденне вороже ставлення до українських студентів польських професорів, ставлення польських студентів до українських взагалі та подібні справи.

Щоб заробити на прожиття ти вичекати якихось політичних змін, покійний приниамає працю в споживчій кооперативі, а згодом відкриває власне підприємство у Львові.

На переломі політичних подій, коли на західні українські землі прийшов червоний окупант, Маріян одружився з Оленкою Бігун й обоє включилися в педагогічну працю з українською молоддю.

Невдовзі після окупації Галичини німцями М.Дуба переходить на працю в уряд Торговельної палати, одначе, і тут для українців не було місця. Гестапо заарештувало його і як закладника тримало в тюрмі Лонцького. Завдяки енерґійним заходам його улюбленої дружини та приятелів, за досить високу суму вдалося викупити його з тюрми. Коли знову червона навала досягла Львова, Маріян з дружиною залишають своє привітне мешкання і прямують у невідоме—на Захід.

Вони перейшли різними етапами скитальських невигод і зупинилися тимчасово в Мюнхені, який став одним із центрів скупчення українських втікачів перед червоною Москвою.

Тут разом із іншими визначнішими членами українських поселенців М.Дуба включився в організацію громадського життя, і разом з іншими педагогами організував українську школу і став її директором. Через кілька років— ще один етап, останній для нього—Америка, Джавнстон, Пенсильванія, а згодом—Клівленд, Огайо.

Тут серед скупчення української громади проф. Дуба виступає на різних відтинках громадського життя, а особливо, на відтинку українського шкільництва, в чому він убачав основи української субстанції майбутнього.

Під час організації української школи, професор став її співосновником та членом Управи Т-ва ,,Рідна Школа", а згодом—директором школи. Організував і брав участь у курсах для виховання молодих учителів, став співосновником і довголітнім головою місцевої Учительської Громади, від 1966 року є членом Управи, пізніше—головою Об'єднання Українських Педагогів ЗСА, заразом—заступником голови Шкільної Ради при УККА.

Доброї вдачі, милий у товариськім житті, чесний, послідовний і точний у громадській праці, він став прикладом до наслідування. Здається жадна справа, яка відносилась до життя української громади, не була для нього байдужою, бо кожна невдача громади його пригнічувала, а кожний успіх—ощасливлював.

Покі його приняла земля прибраної батьківщини, оплакана сльозами улюбленої його дружини Олени, сестри, брата, рідні і приятелів та вкрита невіджалуваним смутком української громади.

Покійний належав до Організації Українських Націоналістів.

Хроніка Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку

У місяці травні мали ми дуже цікаві різного роду п'ятницеві вечори. Першого травня о 7-ій год. вечора з ініціятиви пластового куреня ,,Верховинки" відбувся літературно-музичний вечір, присвячений творчості поета і музики Миколи Горбаня, лемка з походження, батьків якого пересилили в Тернопільщину. Участь брали пл.сен. Надія Світлична, найближчий приятель поета; Христя Іванів—спів і Олесь Кузишин—фортепіян.

Восьмого травня Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької улаштувала вечір поезій Миколи Снигаївського, у виконанні двадцяти студійців дітей і молоді, про що вже інформовано у ,,Свободі" 30-го червня цього року.

22-го травня д-р Володимир Жила, проф. Технічного університету в Лаббоку, Тексас, під час переїзду через Ню Йорк до Гарварду, виголосив доповідь на тему ,,Ліричні твори А.В.Ґете в перекладах на українську мову". Поезії Ґете переклали також в Україні і в Галичині. Першим перекладачем в Україні був Гулак-Артемовський, що переклав ,,Баляду", ,,Рибалку" та інші, в Галичині першим переклав Ґете о. Левицький.

Також І.Франко переклав поезію ,,Рибалка"; її перекладали українці сім разів. Останній переклад зробив Микола Терещенко. Проф. В.Жила читав, наприклад, ,,Рибалку" в оригінальній мові, порівнюючи з українськими перекладами. Найкращий переклад був І.Франка. Взагалі вечір був на академічному рівні—добірна публіка вислухала доповідь уважно і з великим зацікавленням.

Проф. д-р Леонід Рудницький, гість з Філядельфії, який відкрив вечір, дуже цікаво коментував доповідь.

29-го травня відбувся авторський вечір О.Михайлова (псевдо) з нагоди появи його повісті ,,Лисовичі" (хроніка галицького приходства). Численно зібрана публіка слухала з запертим віддихом, бо багато з нас переживало ті давні неповторні часи. Участь брали: Віра Кліщ, гість з Філядельфії, Слово про автора, Марта Зелик і Степан Крижанівський читали уривки з повісти. Співачка Христина Карпевич-музичне інтермеццо. Сам автор сказав спомини з Другої світової війни (ще не друковані). Проф. В.Барагура закінчив той незвичайно милий вечір дуже дотепною гумореcкою абсольвента гімназії: ,,Палиця, капелюх і пташок" (докладніше про вечір—,,Свобода" з 1-го липня ц.р.).

П'ятого червня відбулася остання імпреза Літературно-Мистецького Клюбу ,,Їдемо на вакації". Це була товариська зустріч із розваговою програмою. Участь взяли: сеньйор Мирон Сурмач, який приїхав до Америки в 1912 році. ,,Спогади-Українці у вчорашній Америці". Доповідь була цікава особливо про перші клюби в Ню Йорку, багато з них засновано завдяки М.Сурмачеві. Він також порадував нас грою на бандурі (почав вчитися грати на ній на 84-му році життя), співаючи старовинні пісні. Ми подивляли його надзвичайну пам'ять, бо, наприклад, вірш ,,Русин-вояк" о. Антона Могильницького (1811-1873 рр.), написаний у 1849 році,довжелезний, а Сурмач рецитував його напам'ять. Лавруня Ґеруяк-Турковић може пишатися своїм найстаршим учнем.

Японець Казуо Накао, який познайомився з Мироном Сурмачем в його книгарні, де він купував українські книжки для висилки в Японію, говорив досить поправно українською мовою, яку він вивчав у Гарварді від вересня 1980 року.

В музичній частині клясичні оперові арії і пісні українською мовою виконав артист-співак Львівської Опери Лев Рейнарович. Він відомий нам ще з України як головний соліст-баритон у Львівській опері. Дуже добре пам'ятаємо його в головних ролях: ,,Тоска"—Скарпіо, ,,Мадам Батерфляй"—консул, ,,Кармен"—Ескаміліо, ,,Травіята"—Жермонт (батько), ,,Кавалерія Рустікана"—Альфіо; ,,Фавст"—Валентин; ,,Трубадур"—князь Ді Люна; ,,Продана наречена"—Крушуна; ,,Паяци"—Тоніо; крім того, співав у головних ролях: ,,Циганський барон"—Жупан, ,,Запорожець за Дунаєм"—Карась, султан, ,,Наталка-Полтавка"—виборний, ,,Катерина"—батько, ,,Ноктюрн"—офіцер і інші.

Мені приємно згадати, що я мала нагоду співати ще перед війною, коли Лев Рейнарович ще студіював в Музичному інституті ім. М. Лисенка у Львові, ,,Студіо-хорі" вибраних голосів Миколи Колесси, так зв. ,,професійна шістнадцятка". А вже пізніше, коли Лев був вже в оперному театрі, він приходив до ,,Радіо-хору" співати сольові точки. Тому в'яже нас давнє співацьке знайомство.

Війна перервала його кар'єру співака якраз тоді, коли він був в силі віку. Але на поселеннях Рейнарович не залишив співу. Його ансамбль виконував українські опери й оперетки, а він часто виступав як соліст на концертах. Також провадить хор в Ню Йорку, у Брукліні, бо спів—це життя артиста-співака, і завжди, де має змогу, служить українській громаді.

О.Соневицька

В ПАМ'ЯТЬ ЗАГАЛЬНО ЛЮБЛЕНОГО

д-ра мед.

ВОЛОДИМИРА БРИКА

народженого 27 січня 1914 р., померлого 14 липня 1981 р. в Едмонтоні, Канада.

Похоронні обряди відправив в українській католицькій церкві св. Юра в Едмонтоні о. д-р Камінський, дня 23-го липня 1981 року.

Найближча Родина, многі Приятелі, Пацієнти різних етнічних груп, відпровадили Дорогого д-ра В. Брика на український католицький цвинтар св. Михаїла.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

РОДИНА

У ВОСЬМІ РОКОВИНИ СМЕРТИ

СВ. П.

ПЕТРА ГРИГОРОВИЧА РЕШЕТНИКА

буде відправлена

ПАНАХИДА

за спокій його Душі

в суботу, 8-го серпня 1981 року в церкві свв. Петра і Павла в Пиндора, Па.

Дружина — ВІРА
Дочки:
КЕТЕРИНА і КЛАВДІЯ з мужами
Внуки

ГОЛОВНИЙ ХІРУРГ ЗСА підсилив свою попередню пересторогу для вагітних жінок і для тих, які хотять завагітнити, — не вживати алькоголю в будь-якій кількості, бо він є потенціяльною небезпекою для плоду в утробі матері. Найновіші досліди виявили, що від 30 до 45 відсотків немовлят, яких породили жінки, що випивали більше ніж три унції чистого алкоголю (що дорівнює шістьом або більше т. зв. коктейлям), народилося з низкою вад, що знані загально як „фатальні алькоголічні синдроми". Серед вад у дітей — розумове недорозвинення, сповільнення нормального росту і вади в чіткості рис обличчя. Подібні випадки спостерігаються й серед немовлять, матері яких випивали денно лише одну-дві унції алкоголю. Небезпека для вагітних жінок від „легшого пиття" ще точно не досліджена, але в наслідок дослідів вже відомо, що й в цих випадках існує риск. Як заявив директор Крайового інституту надуживання алькоголем і алькоголізму Джан ДеЛюка: „Це, властиво, дуже просто — ми не знаємо безпечного рівня. Я не можу сказати, що одна чарка — безпечна, а півтори — ні".

ОХОЛОДЖЕННЯ ПОВІТРЯ по домах і місцях праці не всім до вподоби. Наприклад, Президент Роналд Реґен не любить перебувати в охолоджуваних кімнатах Білого Дому, бо олодне повіртя викликає хрипку в його голосі. Щоб рятуватися від холоду в кімнатах, більшу частину свого дня президент Реґен проводить на бальконі, що носить назву „Бальков Трумана".

Соборне послання

(Продовження зі стор. 1)

дітям життя, на них спочиває найтяжчий обов'язок виховання їхньої родини. Їх треба визнати за перших і головних виховників. А цей обов'язок такої великої ваги, що його майже неможливо відповідно заступити. До батьків належить створити таке родинне середовище, оживлене любов'ю та пошаною до Бога й людей, що сприяло б всебічному вихованню людей, індивідуальному і соціяльному. Тому родина є першою школою соціяльних чеснот, що їх потребують всі людські спільноти. Передусім у християнській родині, збагаченій благодаттю й відповідальністю святої Тайни подружжя, діти повинні вже від ранньої молодости навчитися, відповідно до одержаної в хрищенні віри, пізнавати і почитати Бога і любити ближнього; там вони знаходять перший досвід щодо здорової людської спільноти і щодо Церкви" (Християнське виховання,ч. 3).

В християнському вихованні дітей батьки повинні передусім подбати про те, щоб передати своїм дітям правдиву Христову віру, щиру й жертвенну любов до своєї рідної Церкви й свого народу. Треба виховати глибоке почуття відповідальности про загальне добро своєї Церкви й свого народу, щиру любов до Бога й до ближнього, з. відчуттям основних людських прав і суспільної справедливости для кожного. Або простіше: батьки мають пильно дбати, щоб не виховати своїх дітей самолюбами. Сьогодні в нашому світі безбожного комунізму й бездушного матеріялізму, в світі поневолення деяких народів, а в тому й України, українські батьки повинні приготовити своїх дітей духово, інтелектуально й фізично до християнського служіння Богові, своєму народові й всім тим, що будуть потребувати їхньої помочі.

4.Завдання нашої Церкви і народу

Наше найголовніше завдання супроти нашої української родини в сьогоднішньому світі є поставити українську родину в самому центрі уваги, щоб старатися допомогти їй всіма нашими силами, їх успішно виконати. Тут ціла наша Церква й всі зорганізовані сили нашої української спільноти — всі наші церковні, громадські, наукові, політичні організації й установи мають своє окреме завдання. Тут йдеться про саме ядро нашого церковного й громадського життя, і кожний з нас обов'язаний, зокрема тепер, у часі наших приготувань до великого Ювілею 1000-річчя Християнської України, старатись обновити нашу українську родину в Христовому дусі, а через українську родину — обновити наш український нарід.

Дорогі Браття і Сестри! Який це був би новий подих християнського життя в нашому українському народі, яка нова духовна Божа сила виповнила б наші Божі храми й цілу нашу українську спільноту, якби кожна українська родина стала правдивою родинною Церквою, оживленою животворним духом нашого Господа, в якому „маємо відкуплення Його кров'ю, відпущення гріхів, згідно з багатством Його благодаті, що її вилляв на нас щедро, у всій мудрості та розумі" (Єф. 1,7-8).

Ми благословимо Вас, Дорогі Браття і Сестри, всіх разом і кожного зокрема, й поручаємо наші українські родини окремій опіці Святої Родини, в якій Христос, Бог і чоловік, об'єднав у Своїй особі все Боже й все людське (Єф. 1,10) та хотів жити, виховуватися, приготовлятися до спасіння цілого світу біля своєї земної матері Преблагословенної Діви Марії Богородиці і земного прибраного батька св. Йосифа. Нехай благодаті Пресвятої Родини зійдуть на наших батьків і їхніх дітей за молитвами Богоматері — Покрови України.

Благословення Господнє на Вас!

Дано при соборі Св. Софії в Римі в свято св. рівноапостола великого князя Володимира 15/28 липня 1981 року.

† **Йосиф Патріярх Кардинал**

В НАСТУПНОМУ РОЦІ передбачається „сумна вершина": федеральне заборгування досягне межу одного трильйона долярів, або й переступить її, а відсотки на публічних заборгуваннях перевищать 100 більйонів долярів вже в фіскальному році, який розпочинається 1-го жовтня.

Ґрадуаційна Зустріч у Рочестері

Учасники Ґрадуаційної Зустрічі у Рочестері

47-ий Відділ Союзу Українок Америки в Рочестері, Н.Й., невпинно старається запобігти асиміляції нашої молоді. Вже 17 років провадить Світличку для наших малят, щоб з малечку привчати дітей любити все, що своє. І як приємно, коли по п'ятнадцятьох роках маємо нагоду побачити цю дитину як ґрадуанта середньої школи на традиційній Зустрічі Ґрадуантів, яку кожного року влаштовує 47-ий Відділ СУА. Ця імпреза замітна тим, що в ній беруть участь також представники організацій Рочестеру. Це неначе ціла громада породинному висилає молодих людей у світ із надією, що вони будуть пам'ятати те, що вчили їх батьки, учителі, молодечі організації, та ширитимуть правду про Україну.

Цьогорічна Зустріч Ґрадуантів відбулася 14-го червня, в ній взяли участь десять дівчат і десять юнаків. Присутніми були отці парохи церков св. Йосафата і Богоявлення. З промовами виступили:голова 47-го Відділу Марія Крамарчук; заступниця голови Окружної Управи СУА Оксана Кулик, о. шамб. М.Бабак, голова Відділу УККА Роман Куціль. Від батьків був д-р Роман Трач і від ґрадуантів Віра Міллер.

Головну промову виголосила мгр Наталія Слюзар, колишня асистентка директора Відділу для Етнічних Справ у Білому Домі за часів президента Джіммі Картера. У короткій, але дуже змістовній промові прелеґентка вказала молодим ґрадуантам шлях, який вони можуть вибрати, щоб задоволити свої стримління та бути дуже корисними долю свого народу. Офіційною частиною вечора проводила Ростислава Стеців, імпрезова референтка 47-го Відділу.

В офіційну програму входила також роздача дипломів 14-ом випускникам Школи Українознавства ім. Т. Шевченка при УККА. Дипломи вручали директорка Школи Надія Трач і опікунка кляси Еливів, а учні вручили їм китиці рож із подякою за їхню працю.

Від Української Кредитової Спілки Т.Денисенко вручила дві стипендії по 250 долярів кожна на курси Українознавства при Гарвардському Університеті. Стипендії одержали Леся Телеґа і Валерія Ловел.

Українська Кредитова Спілка уфундувала також книжечки англійською мовою про історію України, які роздано ґрадуантам.

Президент Українського Братського Союзу Іван Олексишин передав привіт і чотири нагороди по 25 долярів для чотирьох ґрадуантів, які закінчили школу українознавства із відзначенням.

Цьогорічними учасниками ґрадуаційної зустрічі були: Ляриса Білик, Ярослав Ґалуґа, Ірина Гусак, Евген Глушко, Олеся Ґуран, Левко Ґуран, Петруся Івасів, Олег Зазуляк, Рома Коба, Михайло Лужецький, Донна Лехновська, Василь Лужецький, Христя Мартинець, Степан Рудак, Віра Міллер, Давид Сорохтей, Леся Телеґа, Марко Хома, Соня Трач і Марко Шевчин.

Після офіційної частини, яка включала і вечерю, присутні забавлялися під звуки оркестри „Веселі часи" Василя Корнила.

Ірина Руснак
пресова референтка

Відбувається спортово-вишкільний пластовий табір

На пластовій оселі „Вовча Тропа" в Іст Четгем, Н.Й. організаційний комітет загону „Червона Калина" відкрив при великій участи батьків восьмий з черги спортово-вишкільний табір ім. Осипа Грицака.

Як і у минулому, табір заповідається добре. Організаційний комітет дбайливо підібрав склад Булави табору та інструкторів, що є запорукою позитивного фізичного і психологічного розвитку учасників, даючи їм рівночасно змогу пережити незабутні хвилини юнацького віку.

На превеликий жаль, уже місяць тому організатори з браку місця мусіли обмежити кількість учасників до сотні, відмовивши десяткам юначок і юнаків брати участь у таборі. Зроблено це з огляду на безпеку для здоров'я учасників та створення найкращих обставин для розвитку особобостидовіреної їм пластової молоді.

Велика кількість прибулих хлопців і дівчат є незвичайно позитивним чинником у дальшому розвитку спортово-вишкільного табору, який на протязі минулих років з малих початків, завдяки жертвенній праці нечисленних осіб, довір'ю батьків, Пластової Старшини і Управи Оселі, виріс на сильну пластову допоміжну організацію із здоровою програмою фізичного вишколу для юнацтва та плянами у найближчому році поширити її ще й для новацтва

Ведення табору є у руках Булави у складі: пл. сен. Нестор Нинка—отаман; ст. пласт. Леся Слободян—канцлер; пл. сен. Миролюб Лозинський—осаул; пл. сен. Юрій Струтинський, ст. пласт. Петро Ковч—головний обозний, ст. пласт. Ліда Лазор—головна обозна.

Про духовну опіку таборовикам дбає о. Лев Гольден, ЧСВВ, медична опіка у складі: д-р Андрій Бурачинський, медсестра Рома Халупа, медсестра Роза МекҐваєр і Орест Халупа. Двадцять інструкторів дбають про технічний вишкіл учасників табору.

На цьому місці Організаційний комітет загону „Червона Калина" дякує усім жертводавцям, які своїми щедрими датками спричинилися до успіху переведення табору, а саме: голові Крайової Пластової Старшини пл.сен. Е. Гойдиш, братчикам „Червоної Калини" Орестові Кебайлі, Андрієві Косовичеві, Несторові Нинці за уфундуванні чаш і медалів, пл.сен. І.Куровицькій, Ю.Бачинському, Б.Саврасеві і Б.Михайловові за грошові пожертви.

Цьогорічний табір доказує багатьом нашим Кассандрам, хто на добрій дорозі.

(Лешт.)

Дописи з життя громад, установ, організацій чи осіб мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками й писати розбірливо. Дописи слід надсилати до десяти днів після відбуття даної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи й правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища, не скорочуючи їх. У випадку англійських імен чи назв треба дати в дужках і їх.